

Lekce víry

Ž 107,23-32 Mt 8,23-27

K rozvíjení naší víry používá Pán Ježíš i všelijaké bouře. Učedníci se ocitli ve skutečné bouři, když se společně s Pánem Ježíšem plavili na lodi přes Galilejské jezero. Z židovského pohledu byla ovšem tato rozsáhlá vodní plocha mořem (má rozlohu 166 km²), a jako o moři se tu o ní také mluví. Na moři nastala velká bouře. Lod' mizela ve vlnách. Křesťané se mohou ocitnout v situacích, kdy jsou vystaveni běsnění přírodních živlů. Mnozí to prožili přímo na moři. Jiní prožili zemětřesení, povodně, tornáda. Jako křesťané se ale také můžeme ocitnout uprostřed bouří ve společnosti. Mohou mít třeba podobu vážných ekonomických problémů, nepokojů. Mohou mít podobu pronásledování církve. A jako bouře můžeme vnímat i různé otřesy v našich osobních životech. Ve všech těchto situacích nás Pán Ježíš chce učit pevné víře v Boha. Učit se u Pána Ježíše není věcí pouhé teorie. Ježíš nás učí prakticky, uprostřed života. Učí nás za pochodu, přímo v rozmanitých životních situacích. Neizoluje nás od starostí a zkoušek. Dopouští je na nás, aby naše víra mohla růst. Životní bouře a otřesy můžeme ve víře v Krista vidět jako příležitosti k tomu, aby naše víra v Krista zrála. Můžeme je vidět jako příležitosti pro nové zkušenosti s Bohem (srov. Ř 8,28).

V bouřích vychází najevo, jak na tom naše víra je. Uprostřed velké bouře byl Pán Ježíš se svými učedníky na lodi, ale spal. Musel být velmi unavený, když spal na lodi za velké bouře. Bouře ho neprobudila, podařilo se to až učedníkům. Pán Ježíš je s námi i v těch našich bouřích. Můžeme mít ale dojem, jakoby spal a nechával nás v tom samotné. Podobně to vnímal autor Žalmu 44. Modlí se: „*Vzбуд' se, proč spíš, Panovníku? Procitni a nezanevři na nás provždy!*“ (Ž 44,24 ČEP) Můžeme se modlit podobně. Když jsme v situaci velké tísně a nejistoty, modlíváme se jinak, než když máme pocit pevné půdy pod nohama. Naše modlitby nebývají tak uhlazené a zdvořilé, jako když jsme v pohodě. Ale ony ani zdvořilé a uhlazené být nemusejí. Mohou to být výkřiky a úpění. A i výkřiky Pán Ježíš přijímá a slyší. Doslovný překlad slov učedníků k Pánu Ježíši tu zní: „*Pane, zachraň, hyneme.*“ (Mt 8,25) Učedníci v Pána Ježíše věřili. Zcela určitě čekali, že jim v jejich situaci pomůže. Avšak podle Pána Ježíše věřili málo. Jejich víra postrádala jistotu bezpečí v Bohu. Postrádala to spočinutí, které tak názorně vyjadřoval spánek Pána Ježíše uprostřed běsnění živlů. Ve spánku Pána Ježíše totiž můžeme vidět ještě něco víc, než projev velké únavy. Můžeme v něm vidět jistotu Pána Ježíše, že je v bezpečí v ruce svého Otce. „*Pokojně uléhám, pokojně spím, neboť ty sám, Hospodine, v bezpečí mi dáváš bydlet.*“ (Ž 4,9 ČEP) Pán Ježíš tu opravuje malověrnost svých učedníků. Oni nebyli

nevěřící. Byli málo věřící, malověrní. Jejich strach a malověrnost zde patrně vyjadřuje slovo „hyneme“ (Mt 8,25). Jako správný učitel opravuje Pán Ježíš jejich chybu. V těžkých situacích často poznáváme, že naši víře ještě mnohé chybí. Toto zjištění nás nemusí naprosto zdrtit. Chybami se přece člověk učí, a to platí i pro učedníka Ježíše Krista. Zásadní je, abychom u chyb své víry nezůstávali, ale učili se je překonávat. Od učedníka se přece neočekává, že nebude dělat žádné chyby. Očekává se, že bude učenlivý.

V bouřích můžeme Pána Ježíše poznat novým způsobem. Učedníci doslova na vlastní kůži prožili to, o čem se píše v přečtených verších žalmu: „*A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, vyvedl je z tísně: utišil tu bouři, ztichlo vlnobití.*“ (Ž 107,28-29 ČEP) Konkrétní místo z Bible se pro ně stalo něčím více než hezkou básní, více než pouhým slovem. Stalo se pro ně osobní zkušeností. A to je něco, co můžeme s Pánem Ježíšem prožít i my. A často právě uprostřed životních okolností, kterým bychom se nejraději vyhnuli. Vstupujeme do Bible. Podobně jako ve fantastickém filmu *Nekonečný příběh* (1984), kde hrála důležitou úlohu kniha, která měla na své čtenáře zvláštní vliv. Kdo ji četl, stával se skutečným účastníkem příběhu, který vyprávěla.¹ Prostřednictvím víry v Pána Ježíše vstupujeme do skutečností, o nichž Bible mluví. Už nejsme jako za oknem, skrze jehož sklo vidíme nádhernou krajinu. Procházíme dveřmi ven na čerstvý vzduch. Příběhy a tvrzení Bible se pro nás stávají osobní zkušeností. A poznáváme také zcela novým způsobem, kým Pán Ježíš je. Pán Ježíš pouhým slovem utišil vítr i moře. A místo velké bouře tu náhle bylo velké ticho. Podle slov žalmu to byl Hospodin, kdo utišil bouři a vlnobití (Ž 107,29). I podle slov Písma celkově je to Hospodin, kdo má moc nad mořem (Jb 38,8-11; Př 8,29). A zde živly uposlechly někoho, kdo byl na první pohled pouhým člověkem. Ale pouhého člověka přece vítr a moře neposlouchají. A tak není divu, že lidé na lodi se udiveně ptali: „*Kdo to jen je, že ho poslouchají větry i moře?*“ (Mt 8,27 ČEP) Když Pán Ježíš odpovídá na naše volání uprostřed všelijakých bouří, poznáváme ho zase z nové stránky. Poznáváme, že on sám je mnohem větší než jakékoli otřesy, kterými procházíme. Poznáváme, že jeho láska k nám je mnohem větší než naše nedostatky. Setkáváme se u něho s odpovědí jiného druhu, s odpovědí, která překonává každou běžnou lidskou reakci na prosbu o pomoc. A přirozeně nám možná vyvstává otázka: „*Kdo to jen je?*“ Učebnicovou odpověď na tuto otázku většinou známe. Rozhodující však je, jak si na tuto otázku odpovíme sami ve svém srdci.

---

¹ <https://www.youtube.com/watch?v=M0MS0wBFmgA&t=529s>; (6:35 scéna s knihou)
<https://www.youtube.com/watch?v=DsKaLIWGS4I>